

Św. Benedykta od Krzyża
Edyta Stein
(1891-1942)

Była najmłodszą z jedenaściorga dzieci głęboko wierzącej rodziny żydowskiej. Przyszła na świat 12 października 1891 roku we Wrocławiu. Chociaż w domu gorliwie przestrzegano przepisów wyznawanej religii, Edyta popadła już dość wcześnie w zobojętnienie religijne. Jako piętnastoletnia uczennica gimnazjum postanowiła: „już więcej się nie modlić”. Mając 20 lat uważała się za ateistkę. Przez całe życie pozostawała jednak pod silnym wrażeniem głębokiej religijności swojej matki. Ojca straciła bardzo wcześnie.

W okresie, gdy studiowała psychologię,
filozofię, historię i literaturę niemiecką
na uniwersytetach we Wrocławiu,
Getyndze i Fryburgu
– w jej życiu nie było miejsca dla Boga.
Zgodnie ze swoimi wielkimi zdolnościami
intelektualnymi, nie chciała przyjmować nic,
jeżeli nie zbadała tego gruntownie sama.
Dlatego tak usilnie poszukiwała prawdy.
„Poszukiwanie prawdy
było moją jedyną modlitwą”
– pisała później.

W latach 1913-1915 studiowała w Getyndze fenomenologię u Edmunda Husserla.

W 1915 roku zdała egzamin państwowy z propedeutyki, filozofii, historii, niemieckiego.

Po czym wykładała te przedmioty we wrocławskim gimnazjum.

Po roku została już asystentką Edmunda Husserla we Fryburgu, a w 1917 roku doktoryzowała się u niego z filozofii.

Przyjaźniła się też z uczniami Husserla, między innymi z Romanem Ingardenem.

Pod silnym wpływem mistrza i jego szkoły fenomenologicznej, Edyta Stein coraz bardziej poświęcała się filozofii, ucząc się patrzenia na wszystko bez uprzedzeń. Dzięki poznaniu w Getyndze Maxa Schelera – po raz pierwszy poznała idee katolickie. „Bariery uprzedzeń racjonalistycznych, wśród których wyrosłam nie wiedząc o tym, upadły – świat wiary stanął nagle przede mną” – tak sama napisała o tym doznaniu.

Dość długo trwały jej wewnętrzne zmagania z sobą, dopiero lektura autobiograficznego dzieła „Życie św. Teresy z Avila” przekonała ją o prawdziwości wiary. Przeczytała tę książkę w ciągu jednej nocy i wreszcie – szukając prawdy – znalazła Boga i Jego miłosierdzie. Poprosiła wówczas o Chrzest święty i pociągnęła swoim zapalem siostrę – Różę.

W 1921 roku – mimo niechętniej postawy
matki – przyjęła Chrzest święty,
na którym otrzymała imię Teresa.
Nie oznaczało to dla niej zerwania więzów
z narodem żydowskim.
Twierdziła, że właśnie teraz,
gdy powróciła do Boga,
poczuła się znów Żydówką.
Była świadoma, że przynależy do Chrystusa
nie tylko duchowo,
lecz także poprzez więzy krwi.

W latach 1923-1931 wykładała w liceum i seminarium nauczycielskim w Spirze. W 1932 prowadziła wykłady w Instytucie Pedagogiki Naukowej w Monasterze, starała się łączyć naukę z wiarą i tak je przekazywać słuchaczom. W tym czasie złożyła trzy śluby prywatne i żyła już właściwie jak zakonnica, wiele czasu poświęcając modlitwie. Jednocześnie prowadziła bardzo wnikliwe studia nad spuścizną św. Tomasza z Akwinu, starając się wyjaśnić pewne elementy jego mistyki przy pomocy metody fenomenologicznej.

Reżim hitlerowski ustawą o eliminacji
ze stanowisk państwowych
osób pochodzenia niearyjskiego,
położył kres jej pracy dydaktycznej
i uniemożliwił starania o habilitację.

Dnia 14 października 1933 roku
wstąpiła do Karmelu w Kolonii.
15 kwietnia 1934 roku otrzymała
habit karmelitański.

Gorąco pragnęła mieć udział
w cierpieniu Chrystusa,
dlatego jej jedynym życzeniem
przy obłóczynach było: „żeby otrzymać imię
zakonne od Krzyża”.

Jako siostra Benedykta od Krzyża
zaczęła pisać swoje ostatnie dzieło
teologiczne *Wiedza Krzyża*,
które pozostało niedokończone.

21 kwietnia 1938 złożyła śluby wieczyste,
a 1 maja tegoż roku otrzymała czarny welon
profeski z rąk ks. biskupa Stokumsa z Kolonii.

Przewidziała swoją męczeńską śmierć,
pisząc kilka lat wcześniej w testamencie:

„Już teraz przyjmuję z radością śmierć,
którą Bóg dla mnie przeznaczył.

Proszę Pana, aby zechciał przyjąć moje
cierpienia i umieranie

ku swojej chwale i uwielbieniu,
za wszystkie intencje świętego Kościoła”.

Z obawy przed nazistowskim reżimem,
przełożeni wysłali ją do Karmelu
holenderskiego w Echt.

Jednak 2 sierpnia 1942 roku została
aresztowana przez Gestapo i wywieziona
do obozu zbiorczego w Weterbork.
Opuszczając klasztor wzięła za rękę swoją
siostrę Różę, mówiąc:

„chodź, idziemy za nasz naród”.

W ten sposób dała świadectwo,
że swoje cierpienia łączyła świadomie
z ofiarą Chrystusa.

7 sierpnia 1942 roku deportowano ją wraz z innymi żydowskimi więźniami do KL Auschwitz, gdzie została zagazowana 9 lub 10 sierpnia 1942 roku.

Ścisłej daty nie sposób ustalić z powodu zatarcia śladów zbrodni. Jan Paweł II dokonał beatyfikacji Edyty Stein, siostry Teresy Benedykty od Krzyża w Kolonii dnia 1 maja 1987 roku.

Jan Paweł II kanonizował ją 11 października 1998 roku w Rzymie, a w 1999 roku ogłosił ją patronką Europy. Wspomnienie liturgiczne przypada na 9 sierpnia.

Polecenia:

1. Podaj siedem faktów z życia św. Edyty Stein.
2. Zinterpretuj słowa św. Edyty Stein:
„Poszukiwanie prawdy było moją jedyną modlitwą”.
3. Odnieś się do wypowiedzi św. Edyty Stein:
„Bariery uprzedzeń racjonalistycznych,
wśród których wyrosłam nie wiedząc o tym,
upadły – świat wiary stanął nagle przede mną”.
4. Rozwiń myśl zawartą w słowach św. Edyty Stein:
„Bóg jest Stwórcą i podtrzymuje w bycie
każde istnienie; jest przyczyną istotną,
wszystko podtrzymującą. Co się ku Niemu wznosi,
zanurza się tym samym w bezpiecznym uciszeniu”.

Literatura:

Zaleski W., *Święci na każdy dzień*,

Wydawnictwo Salezjańskie, Warszawa 2002, s. 458-459.

Fotografie: Wikipedia.

Prezentacja: Syracydes.pl

Dziękuję za uwagę!
Króluj nam, Chryste!